

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **KT STUDENT SERVIS**, se sídlem Český Těšín, Dukelská 326/40, zastoupeného JUDr. Jiřím Miketou, advokátem AK Miketa a partneři, se sídlem v Ostravě-Slezské Ostravě, Jaklovecká 1249/18, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 451/13, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19.11.2009 č.j. 2009/37632-424, ve věci pokuty za správní delikt,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2012 na Státní úřad inspekce práce – dále jen žalovaný) ze dne 19.11.2009 č.j. 2009/37632-424, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Karviné ze dne 30.3.2009 č.j. KO 414/09, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném

znění (dále jen zákon o zaměstnanosti), kterého se dopustil tím, že zprostředkoval 78 osobám zaměstnání ve Švýcarsku na farmách, kde tyto osoby pracovaly v zemědělství, případně s dětmi, a to bez povolení ke zprostředkování zaměstnání.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv řízení před ním trpělo vadami, které měly za následek nesprávné rozhodnutí.
- 2) Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s převážnou většinou odvolacích námitek, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nebyla zjištěna konkrétní náplň pobytu v zahraničí, a proto nemohlo být zjištěno, zda šlo o zaměstnání za mzdu. Nebyla ani zjištěna povaha subjektu LANDDIENST, u něhož nelze předpokládat, že by jeho aktivity mohly být považovány za zprostředkování nelegální práce, neboť jde o organizaci podporovanou vládou kantonu Bern.
- 3) Nebyl úplně zjištěn skutkový stav, neboť nebylo zjištěno, zda osoby ve Švýcarsku pracovaly, zda tam chtěly pracovat.
- 4) Úvahy, jimiž se žalovaný řídil, vybočují z mezí volné úvahy, která je správnímu orgánu dovolena.
- 5) Skutková zjištění nemají podklad v provedeném dokazování.
- 6) Právní názor na otázku, zda žalobce neoprávněně zprostředkoval zaměstnání, je nesprávný.
- 7) Výrok o výši pokuty byl vydán, aniž byly zkoumány majetkové poměry žalobce. Výrok není náležitě odůvodněn. Pokuta je vypočtena tak, že počet osob, kterým bylo údajně zaměstnání zprostředkováno, byl vynásoben číslovkou 500, aniž bylo zkoumáno, zda všechny osoby vycestovaly, pracovaly, pobíraly odměnu apod.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

- k žalobnímu bodu 1) Z obsahu žalobního bodu nevyplývá, jakými vadami mělo předmětné správní řízení trpět, takže se žalovaný nemůže blíže vyjádřit.
- k žalobnímu bodu 2) Tento považuje žalovaný za nedůvodný, neboť se k námitkám žalobce podrobně vyjádřil na str. 6 – 10 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, neznámá, že by se žalovaný s odvolacími námitkami nevypořádal.
- k žalobnímu bodu 3) Není podstatné, zda osoby skutečně výkon činnosti ve Švýcarsku prováděly či nikoliv. Podstatné je, že žalobce vykonával činnost spočívající ve zprostředkování zaměstnání, aniž by k tomu měl povolení.
- k žalobnímu bodu 4) Tato námitka není žádným způsobem konkretizována, není zřejmé, v čem mělo dojít k překročení mezí správního uvážení.
- k žalobnímu bodu 5) Jedná se opačný názor žalobce na stav věci. Podklady, které jsou obsahem spisového materiálu, prokazují skutkový stav, k němuž správní orgány dospěly.
- k žalobnímu bodu 6) Nejedná se o námitku, která by vyvracela závěry správních orgánů, když vyjadřuje pouze nesouhlas s nimi.
- k žalobnímu bodu 7) Zákon o zaměstnanosti nestanovuje správním orgánům povinnost zabývat se při stanovování výše pokuty majetkovými poměry účastníka. Zkoumání, zda osoby, jimž byla práce zprostředkována, vycestovaly, pracovaly a pobíraly odměnu, není podstatné ani pro zjištěný skutkový stav, tedy ani pro stanovení výše pokuty.
- Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení nebrojil ani proti protokolu o výsledku kontroly, ani neuvedl žádné konkrétní námitky. Žalobce

rovněž nenavrhoval provedení jakýchkoliv důkazů. Protokol o výsledku kontroly je na základě zákona č. 552/1992 Sb., o státní kontrole, v platném znění (dále jen zákon o státní kontrole) podkladem pro vydání rozhodnutí, neboť se jedná o protokol zachycující výsledky provedené kontroly, jakož i skutková zjištění a podklady, na jejichž základě kontrolní orgán dospěl k učiněným závěrům. V posuzované věci správní orgány vycházely zejména z protokolu o výsledku kontroly, který byl použit jako stěžejní podklad rozhodnutí, především z důvodu, že žalobce žádný jiný důkaz s výjimkou podané žádosti o povolení ke zprostředkování práce nenavrl. Z pohledu správních orgánů byla kontrolní zjištění zcela průkazná, proto nebyly shledány důvody k provedení dalších důkazů. Žalobce nepodal námitky proti protokolu o výsledku kontroly, ani se nevyjádřil ve správním řízení I. stupně. Žalobce začal brojit proti výsledkům kontroly poprvé až v odvolání. Správní orgán I. stupně žalobci sdělil, jaké podklady budou použity pro vydání rozhodnutí, a žalobce se k nim nevyjádřil. Výše pokuty byla podle žalovaného odůvodněna dostatečně, když představuje 2 % maximální možné hranice. Nemůže být proto považována za pokutu nepřiměřenou a naopak naplňuje funkci preventivní. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce je dle výpisu z živnostenského rejstříku subjektem s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona, obory činnosti mimoškolní výchova a vzdělávání, pořádání kurzů školení včetně lektorské činnosti a obstaravatelská a zprostředkovatelská činnost. Úřad práce v Karviné oznámením ze dne 13.8.2008 sdělil žalobci, že u něj bude provedena kontrola na dodržování zákona o zaměstnanosti v souvislosti s organizováním akce „Letní pobyt ve Švýcarsku 2008“. O informacích a podkladech poskytnutých žalobcem byl dne 8.9.2008 sepsán záznam. Po předložení všech vyžádaných podkladů žalobcem byl dne 11.12.2008 vyhotoven protokol o výsledku kontroly, s nímž byl žalobce seznámen téhož dne. Výsledkem kontroly bylo zjištění, že žalobce získal na uvedenou akci 78 osob, kterým zprostředkoval ve Švýcarsku zaměstnání na farmách, kdy se jednalo o výpomoc v zemědělství – seno, brambory, ovoce a u děvčat i pomoc s dětmi, a to v době od 17.8.2008 do 27.9.2008 bez povolení ke zprostředkování zaměstnání do zahraničí. Při projednání protokolu byl žalobce poučen o možnosti podat písemné námitky ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení s protokolem (§ 17 zákona o státní kontrole). Žalobce učinil ve věci podání dne 23.1.2009, v němž kontrolnímu orgánu sdělil svůj názor, že zajišťování praxe v posuzované věci není zprostředkováním zaměstnání. Současně uvedl, že pro případ, že by tato činnost žalobce byla považována za zprostředkování ve smyslu ust. § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, odstraňuje zjištěné nedostatky tak, že sděluje, že požádá ve lhůtě 30 dnů ministerstvo práce a sociálních věcí o povolení zprostředkování zaměstnání bezplatně i za úhradu podle ust. § 14 odst. 1 zákona o zaměstnanosti formou poradenské a informační činnosti. Tímto má za to, že odstranil zjištěné vady, když tento způsob nápravy odpovídá zjištěným nedostatkům. Oznámením ze dne 3.3.2009 bylo žalobci Úřadem práce v Karviné

sděleno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za porušení zákona o zaměstnanosti. Usnesením č.j. KO 264/2009 z téhož dne byla žalobci ve smyslu ust. § 36 odst. 1 a § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) stanovena lhůta k podání návrhu důkazů a jiných návrhů nejpozději do 26.3.2009 a současně mu byla stanovena stejná lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce elektronickým podáním ze dne 27.3.2009 navrhl provedení důkazu – žádosti o přidělení licence zprostředkování práce, kterou podal. Následně žalobce doručil správnímu orgánu vyplněný tiskopis žádosti o povolení zprostředkování zaměstnání adresovaný ministerstvu práce a sociálních věcí včetně podacího lístku s datem 19.3.2009. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30.3.2009 č.j. KO 414/2009 bylo rozhodnuto tak, že žalobce se dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, když zprostředkoval 78 osobám, jejichž jmenný seznam je uveden ve výroku tohoto rozhodnutí, zaměstnání ve Švýcarsku na farmách, kdy se jednalo o práci v zemědělství a práci s dětmi, a to v době od 17.8.2008 do 27.9.2008 bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, za což mu byla uložena pokuta ve výši 39.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Krajský soud po posouzení obsahu žalobních bodů 1) a 4) dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že takto formulované žalobní body nejsou způsobilé soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobce. Jím formulované žalobní body však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovaly rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán, ale také zásadu rovnosti účastníků řízení. Uvedené žalobní body jsou natolik obecné, že z nich není seznatelné, co má být podle žalobce předmětem soudního přezkumu. Žalobce neoznačil konkrétní vady, jimiž podle jeho tvrzení trpělo prvostupňové řízení a ani neoznačil úvahy žalovaného, které podle něj vybočují z mezí volné úvahy. Tyto nedostatky ve formulaci uvedených žalobních bodů způsobují, že se soud jimi nemohl zabývat.

Obdobně obecné je rovněž tvrzení žalobního bodu 2), kdy žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami. V následném textu žaloby (pod vymezenými žalobními body pod č. 1 – 7) žalobce zrekapituloval dle jeho označení „zhruba“ své odvolací námitky. V následujícím textu (str. 16 odst. 5 žaloby) žalobce opakuje své tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s převážnou většinou odvolacích námitek, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. V tomto ohledu však blíže poukázal pouze na to, že ne každá činnost nazývaná prací je prací ve smyslu zaměstnání. Podle žalobce neexistuje jediný důkaz, že osoby vykonávaly činnost, která je takovým zaměstnáním a správní orgány nereagovaly na námitku, že nebyla zjištěna konkrétní náplň pobytu v zahraničí, aby mohlo být zjištěno, zda šlo o zaměstnání za mzdu a dále, že nebyla zjištěna povaha subjektu LANDDIENST. Správní orgány se nevyjádřily ani k tomu, že povolení k pobytu jsou vydávána přímo k účelu praxe, takže švýcarským orgánům je známo, proč studenti do jejich země jedou. Na základě rekapitulace vymezení žalobního bodu 2) jej krajský soud považuje za způsobilý přezkumu pouze v části, která je specifikována na str. 16 odst. 5 podané

žaloby, neboť pouze zde vznáší žalobce konkrétní námitky, které podle něj nebyly žalovaným vypořádány. Krajský soud důvodnost tohoto žalobního bodu neshledal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl, že skutečnost, zda označené osoby odcestovaly do Švýcarska a zde vykonávaly zprostředkovanou práci, je pro prokázání správního deliktu spáchaného žalobcem zcela irrelevantní, neboť rozhodující je to, že žalobce uvedenou práci zprostředkoval, protože tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Stejně tak nepodstatné je ověřování právního postavení švýcarského subjektu LANDDIENST, jakož i obsahu povolení k pobytu, neboť to vše jsou skutečnosti, které nemají k deliktnímu jednání žalobce žádnou vypovídací hodnotu. Tyto své závěry vyjádřil žalovaný jednoznačně na str. 8 napadeného rozhodnutí (odst. 1 a 2). Opakovaně se pak žalovaný k témuž vyjádřil také na str. 9 odst. 4 napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto blíže konkretizované námitky vztahující se k žalobnímu bodu 2) důvodnými neshledal a opakuje, že ve zbývajících částech je tento žalobní bod natolik nekonkrétní, že způsobuje nemožnost soudního přezkumu.

V žalobním bodě 3) žalobce namítl neúplně zjištěný skutkový stav, který spatřuje v tom, že nebylo zkoumáno, zda jmenované osoby ve Švýcarsku pracovaly a zda tam pracovat chtěly. Ani tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Obsahem správních spisů má soud za prokázané, že osoby, jimž žalobce práci zprostředkoval, svou vůli pracovat ve Švýcarsku v rámci zmíněné akce projevily tím, že zaplatily členský příspěvek pro rok 2008 ve výši 8.500,- Kč, který je dle obsahu práv a povinností člena klubu opravňoval účastnit se „...všech akcí klubu, především pobytu ve Švýcarsku v trvání 6 týdnů, a to ve stanoveném termínu (srpen až září 2008)“. Realizaci zprostředkování svědčí také žalobcem předložená faktura vystavená subjektem LANDDIENST dne 27.8.2008 na zaplacení poplatků za praxi ve Švýcarsku za 78 studentů a za správní náklady. Jak již bylo shora uvedeno, krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že to, zda jmenované osoby do Švýcarska skutečně odjely, zda pracovaly a v jakém počtu, je zcela irrelevantní pro posouzení správního deliktu žalobce, neboť jeho skutková podstata spočívá ve zprostředkování práce bez povolení, což bylo dostatečně prokázáno.

V žalobním bodě 5) žalobce namítl, že skutková zjištění správních orgánů nemají podklad v provedeném dokazování. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že stěžejním podkladem pro rozhodnutí je protokol o provedené kontrole, na jehož základě bylo správní řízení o správním deliktu zahájeno. Kontrolní protokol byl s žalobcem, resp. s jeho právním zástupcem projednán a současně se mu dostalo poučení, že proti němu může podat v zákonné lhůtě námitky. Žalobce však této možnosti, kterou mohl již v průběhu kontrolního řízení vyjádřit svůj nesouhlas se závěry kontrolního orgánu, nevyužil. Po zahájení správního řízení byl žalobce opět vyzván k případnému návrhu důkazů a současně k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce žádného z těchto procesních práv nevyužil. Jediný důkaz, který v průběhu správního řízení předložil, byla kopie žádosti o povolení zprostředkovatelské činnosti, kterou podal v průběhu správního řízení na ministerstvo práce a sociálních věcí. Jiné důkazy žalobce nenavrl. Žalobcem předložený důkaz, tj. žádost na ministerstvo koresponduje s obsahem jeho dříve učiněného podání ze dne 23.1.2009 adresovaného kontrolnímu orgánu, v němž sice vyjádřil nesouhlas s názorem kontrolního orgánu, že jeho činnost byla zprostředkováním práce, ale současně pro případ, že kontrolní orgán setrvá na svých závěrech, jej informoval, že

podá žádost o příslušné povolení ke zprostředkování práce do budoucna, jakožto výraz snahy o odstranění zjištěných nedostatků. Lze souhlasit s žalobcem, že míra jeho aktivního vystupování v průběhu kontrolního či správního řízení je zcela v jeho dispozici, jedná se o zákonem stanovená procesní práva, která nelze vnímat ve smyslu povinnosti. Nicméně na rozsah jeho obrany je nutno pohlížet obecným principem každého řízení spočívajícím v tom, že účastník má k obraně svých práv využít všech prostředků, které mu právní předpisy umožňují. Žalobce těchto možností jednoznačně nevyužil a jeho pasivita zejména v průběhu správního řízení nemůže být přičítána k tíži správním orgánům, podle jejichž přesvědčení byly podklady získané provedenou kontrolou dostačující k vydání rozhodnutí. Kontrolní zjištění žalobce navíc nijak nerozporoval, když brojil pouze proti právním závěrům na jejich základě učiněným. Krajský soud z uvedených důvodů ani tento žalobní bod neshledal důvodným.

V žalobním bodě 6) žalobce pouze konstatuje, že právní názor na otázku neoprávněného zprostředkování zaměstnání, kterou zastává žalovaný, je nesprávný. Tento žalobní bod je formulován opět zcela obecně jako výraz nesouhlasu se závěry žalovaného. Tvrzeou nesprávnost závěrů žalobce blíže nekonkretizuje. Pro takto formulovanou žalobní námitku platí totéž, co soud uvedl k žalobním námitkám 1) a 4). Pro úplnost soud dodává v kontextu s vypořádáním předchozích žalobních bodů, že nesprávnost závěrů žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně neshledal, neboť má za to, že obsahem správních spisů bylo prokázáno, že žalobce skutkovou podstatu správního deliktu naplnil.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že výrok o výši pokuty byl vydán, aniž by byly zkoumány majetkové poměry žalobce a dále není náležitě zdůvodněn. Lze souhlasit s tím, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odůvodnil výši uložené pokuty velmi sporadicky, v podstatě citací kritérií stanovených zákonem a dále zdůrazněním preventivní funkce pokuty, již odpovídá také zcela dolní hranice rozpětí sankce, když pokutu lze ve smyslu ust. § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uložit až do částky 2.000.000,- Kč. Žalovaný však v rámci odvolacího řízení odůvodnění výše pokuty doplnil na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde upřesnil, že správní orgán I. stupně vzal za rozhodnou také skutečnost, že žalobce realizoval kroky ke zjednání nápravy, když požádal ministerstvo práce a sociálních věcí o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání. Pokud by se tak nestalo, pokuta by byla uložena v mnohem vyšší částce. Dále rozvedl, že uložená pokuta ve výši 39.000,- Kč představuje necelá 2 % z možné výše pokuty dle jejího zákonného rozpětí, a jelikož se delikttní jednání žalobce týkalo 78 osob a v kontextu s dalšími okolnostmi případu jeví se pokuta v uložené výši za přiměřenou až nedostatečnou. Jednoznačně tak plní zejména funkci preventivní a represivní složka je v tomto případě značně potlačena. Současně ve prospěch žalobce bylo vyhodnoceno, že se jednalo o první prokázané porušení zákona o zaměstnanosti. Krajský soud má za to, že nedostatečné odůvodnění výše pokuty, jehož se dopustil správní orgán I. stupně, žalovaný svou úvahou v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí napravil, takže soud nedospěl k závěru, že by výrok o výši pokuty nebyl náležitě zdůvodněn. Za správnou je také považována praxe, kdy odvolací orgán napraví v rámci odvolacího řízení či odůvodnění druhostupňového rozhodnutí nedostatky správního orgánu I. stupně. Správní řízení probíhající v I. stupni a po té před odvolacím orgánem je totiž nutno vnímat komplexně jako jeden celek. Soud zdůrazňuje, že žalobce opět ani v tomto žalobním bodě konkrétně neuvedl, v jakém

ohledu považuje zdůvodnění žalovaného za nenáležitě. Pokud nedostatek spatřuje v tom, že nebylo zkoumáno, zda všechny osoby vycestovaly, pracovaly a pobíraly odměnu, pak krajský soud odkazuje na již opakovaně vyslovený názor, že počet skutečně vycestovalých a práci vykonávajících osob je z pohledu naplnění skutkové podstaty správního deliktu žalobcem zcela irrelevantní z důvodů, které již byly shora uvedeny. Žalobce dále v souvislosti s výrokem o výši pokuty namítl, že nebyly zkoumány jeho majetkové poměry. Zákon o zaměstnanosti správním orgánům takové kritérium při stanovení výše pokuty nestanoví. Judikatura, která dospěla k závěru, že při posuzování správních deliktů je třeba přihlížet k majetkovým poměrům pachatele, i když příslušný zákon takové kritérium v taxativním výčtu hledisek pro uložení pokuty neuvádí, časově spadá až do období následujícího po vydání napadeného rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 20.4.2010 č.j. 1 As 9/2008-133). Soud zdůrazňuje, že žalobní tvrzení neobsahuje žádné důvody, pro které by měly být majetkové poměry žalobce blíže zkoumány. Žalobce tuto námitku nijak neargumentuje. Jak již bylo shora opakovaně uvedeno, rozsah soudního přezkumu je určen obsahem žalobního tvrzení. Žalobní tvrzení uvedené ve zcela obecné rovině není způsobilé být relevantním žalobním bodem.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 30. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu